

Geen reden is de beste reden om je op sleeptouw te laten nemen. Om zomaar te ontwaken op je rug naast een kamermeisje, warm gestreeld door de zon.

De hele nacht hebben we in de hotelkamer gepraat, tot we niet veel woorden meer over hadden, alleen nog gebaren en die konden we best onder de lakens uitleggen. Om daarna weer de draad van het gesprek op te pikken.

Het is altijd goed om je problemen aan een onbekende voor te leggen. Ik ken het kamermeisje niet. Ze luisterde vannacht onbevangen, zonder ruis uit het verleden. Ik heb haar verteld over Jade. Ze heeft me nauwelijks onderbroken. Enkel om wat goede raad rond te strooien.

‘Ik ben zo vaak kwaad op haar geweest,’ zei ik. ‘En nu ben ik kwaad op mezelf omdat ik niet eens meer kwaad kan zijn.’

‘Dat is een goed teken, Jakob,’ verzekerde het kamermeisje mij. ‘Als jullie elkaar al zo lang kennen en als het waar is wat je me vertelt, dan is het beter dat je een stap terugneemt. Weet jij hoeveel water een vis kan drinken? Niet zo veel. Jij kan ook niet blijven slikken. Zelf zal ze nooit voorstellen om ermee op te houden. Jij moet het doen. Geloof me.’

Ik geloof haar. Het kamermeisje is een afscheidsexpert. Op haar vijfendertigste heeft ze al drie huwelijken, ontelbare liefdesachtervolgingen, twee gevallen van zielskapingen en wreedaardige hartbreuken achter de rug. Afscheid nemen is in de loop der jaren haast haar tweede natuur geworden.

Ik neem haar nog even in mijn armen, het meisje dat zo trefzeker punten achter haar mannen kan zetten. ‘Je hebt gelijk. Die stomme baan opzeggen, dat stelde niets voor en verhuizen was amper een dagje werk. Ik moet afmaken waarmee ik begonnen ben. Ik moet Jade Jade laten zijn en terug op mezelf.’

‘Zo is liefde. De ander lokt je steeds verder mee. Je volgt. Plots sta je stil en kijk je om je heen. Je weet niet meer waar je bent. Er is geen enkel herkenningspunt. Je kijkt naast je en dan merk je: ik lig met een onbekende in bed.’ Ze strijkt over mijn borst. We lachen. ‘Jade bedoelt het waarschijnlijk niet slecht. Ze lijkt me wel een gedreven persoon. Echt een kunstenares.’

Jade vermoordt het meisje als ze dat hoort. *Gedreven persoon. Kunstenares.* Jade is fotograaf. Ze wordt niet gedreven, zij is zelf de motor achter al haar ondernemingen. Zij en het kamermeisje hebben volstrekt niets gemeen. Niets. Niet eens hetzelfde merk sigaretten.

‘Nee, Jade bedoelt het niet slecht,’ zeg ik. ‘Ze heeft gewoon geen bedoeling met haar en mij. Al die jaren moet ik nu bekronen met een korte en duidelijke onafhankelijkheidsverklaring.’

‘He, lekker dier,’ zegt ze. Ze rekt zich uit en kijkt op haar horloge. ‘Oeps, ik had al een uur aan het ontbijtbuffet moeten staan. Spek en pannenkoeken bakken voor de gasten.’

Het kamermeisje geeft me een zoen op mijn neus en staat op: ‘Komaan, Jakob, doe het nu. Sta op en stuur die sms.’

Ze neemt de hoorn van de telefoon en draait 00. 'Ja, Stefan? Ik kom er aan maar jij gaat mij even moeten indekken. Wil jij ons watje van een managertje uitleggen dat ik in het metrostel zat dat gebotst is? Ja? Dank je, je bent een schat.'

Ik neem mijn mobiel en stuur Jade het bericht dat overal ter wereld het begin van het einde inluidt, een zinnetje dat al zo vaak is uitgetest en zijn nut heeft bewezen: 'Jade, het is beter dat we elkaar een tijdje niet meer zien.'

In de badkamer draait het kamermeisje de douche open en ze roept vanonder het water: 'Er zal zeker wel érgens in de stad een metro gebotst zijn. Handig, het openbaar vervoer.'

Ze droogt haar naakte lichaam af met een reusachtige sponzen handdoek. 'We moeten hier zo snel mogelijk weg. Straks komt de schoonmaakploeg.' Ze trekt een blauwwit nonnenkleedje aan. Op haar linkerborst staat de naam van de hotelketen Go!

Het kamermeisje en ik zakken samen in de lift van het achttiende naar het straatniveau. 'Als je nog even meeloopt langs het buffet, geef ik je enkele ontbijtkoeken,' zegt ze.

Ik sla haar aanbod af. De stad roept. Het kamermeisje belooft dat ze me heel binnenkort, als ze ontslagen is, op ontbijt zal trakteren. Ik geef haar nog een laatste kus. Zij stapt in haar rol van hotelbediende, ik zwaai naar haar en waai door de draaideur naar buiten.

Vorbij het openluchtzwembad waar kinderen op elkaars dunne schouders klimmen. Vorbij de markt waar klanten luidkeels afdingen. De ene begint, de andere neemt over. Ze schroeven de prijs steeds meer terug. De marktkramer gooit zijn armen in de lucht. Hij kan het toch niet gratis geven.

Zo zal het gaan. Zo zal ik voortaan door mijn leven wandelen. Als een man die weet wat hij kan en waar zijn grenzen liggen. De zon is mijn hoogste getuige.

Zie daar dat mannetje, dat met vastberaden pas door de stad marcheert. Hij gaat zijn vrijheid tegemoet. De precieze bestemming is nog onbekend. Hangt af van het moment. Waar hij zin in heeft. Aan de overkant komt een moeder met twee dochters voorbij. De jongere plakt een kauwgum in de haren van haar zusje. Ze krijgt een tik waardoor haar zak valt. Een appelsien rolt eruit, de straat over naar de overkant en raakt de neus van mijn schoen. Ik raap de appelsien op en zie dat het meisje naar mij kijkt. Stom toeval. Zo heb ik lang geleden ook Jade leren kennen.

Onze eerste ontmoeting: zij was de grote mond van de school. Op een ochtend stonden we beiden in de gang te wachten aan het bureau van de directrice. Beiden zeventien, te moe voor de lessen en overslapen. Haar haar stond rechtop in een pluim. 'Jij hebt gedroomd over een eekhoorn,' waren mijn eerste woorden tot haar. 'Sterk, jij kan dromen aflezen.' Zij floot bewonderend. Zo schel dat het alarm van de directrice aan sprong. Ik lachte me kapot. Zij hield bloedserius vol dat het een klankexperiment was.

Jade en ik hadden dezelfde ontdekkingsdrang. Wij wilden vele levens uitproberen en vonden allebei dat je nooit twee keer hetzelfde mocht zeggen of doen. Wij richtten samen het kunsttijdschrift *Laika* op. Zij was fotografe, ik was tekenaar, schrijver, klankbord en verkoper. We lieten vijfhonderd van die blaadjes drukken. We hebben

ze een voor een aan snippers gescheurd zodat we ze in hun kunstverpakking konden krijgen. Vijfhonderd kleine pillendoosjes die we zwart hadden geschilderd. Mijn gedichten leken daarin net stukjes gebroken glas. Als iemand ze zou proberen op te rapen en te lezen, dan zou die zich snijden. Kortom, pijnlijke rommel. Toch verkochten de doosjes zichzelf.

Aan het einde van dat schooljaar hadden wij, *Laika*, een schare volgelingen en een topcarrière als spijbelaars. Jades tante Cynthia en mijn grootvader waren op den duur meer op de school dan wij. Jade was net van de schoolbanken, of ze trok naar haar grote atelier aan het kanaal, een afscheidscadeau van haar moeder Alice.

Voor onze twintigste verjaardag gingen we samen naar Tokyo. Alice, de moeder van Jade speelde daar de hoofdrol in een voorstelling van Lady McBeth en nam ons mee. Jade had ergens gelezen dat Japanners uitblonken in zelfmoord. *We kunnen dat daar ook eens proberen*, zei ze. Niet dat ik vreesde dat ze de hand aan zichzelf zou slaan of al aan het oefenen was om fatsoenlijk harakiri te plegen, maar het is wel typerend voor Jade. Ze poneert zinnen in de wereld zoals ze haar fotoboeken ordent op haar kast. Heel nonchalant. De volgorde is van geen enkel belang. Al die jaren heb ik geprobeerd scherp te stellen op Jade, maar nooit was de focus juist. Jade is rook. Rook waaraan ik verslaafd ben. Was. Een warme gloed door mijn lijf die aan me begon te vreten als een kanker.

Vanaf vandaag wordt alles anders. Alle deuren ter wereld zullen voor mij opengaan als ik er voorbij loop. Zo is dat.

Ik wandel voorbij de ontbijtbar BarBar en de deur gaat open. Bob, mijn vriend de politieagent, komt met een wieg naar buiten.

Bob is mijn vriend omdat hij dat twintig jaar geleden ook was. Al langer dan Jade. Op het internaat droeg Bob ook *combats* en legerbroeken. Enkel de kleur van zijn outfit is veranderd nu hij politieagent is. Wanneer je vroeger met Bob op pad ging, wist je dat de nacht lang zou zijn en de gevaren ontelbaar. Hij is van de ene kant van de wet naar de andere overgesprongen. Hij werkt nu bij een of andere speciale politie-eenheid die beeldmateriaal bestudeert. Er wordt gezegd dat hij de hele dag in een speciaal, onvindbaar kamertje van het commissariaat pomofilms moet bekijken, van de grofste soort. Met honden, kinderen en vrouwen van wie de armen afgesneden worden terwijl ze door drie mannen geneukt worden. Bob ziet het en bewaakt de grenzen van het fatsoen.

In zijn vrije tijd staat Bob op straat de rubberen speen van een zuigflesje aan zijn T-shirt schoon te vegen. Het is de eerste keer dat ik zijn dochttertje Lowieze zie. Het meisje heeft een stevige hardos, een bandana en een luier met zoodiertjes om.

‘Koffie?’ vraag ik aan Bob.

Bobs dochttertje Lowieze kijkt met grote, angstige ogen naar de hemel, alsof de zon naar beneden zal donderen, vlak op haar wieg. De zon is te fel voor Lowieze. Ik buig haar parapluutje over de wieg om het meisje wat schaduw te geven. Krak, zegt het parapluutje. Ik sta met het afgekraakte ding in mijn hand.

‘Oei, dat zal de mama niet leuk vinden.’ Een stankwolk ontsnapt uit de wieg. ‘Sorry Jakob, ik moet dringend ingrijpen.’ Bob rukt het parapluutje uit mijn hand en trapt de viermaalvierwieg in gang.

‘Dromer.’ Jade springt voor mij en lacht omdat ik schrik. Jade, de zonverblindende, spierwitte Jade is achter mijn rug aan komen wandelen. De fotografe met het derde oog, dat alles ziet maar niets onthoudt. Ook niet het sms’je dat ik haar zopas heb gestuurd. Ze laat haar zakken neerploffen. We kussen elkaar. Het kusje vliegt fris en licht als een zeepbel door de stad en gaat rakelings langs ruggen, steekt zijn tong uit naar happende honden en stijgt voorgoed. ‘Dag,’ zegt de bel. Dag als in *adieu*.

Ze staat midden in een plas van zakken en tassen. Haar zware fototoestel is verstrengeld met haar sjaal die ze de winter van Rusland en Alaska doorgesleept heeft, helemaal tot in het hier en nu.